

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

ARREST

van 6 juni 2017 met nummer RvVb/A/1617/0925
in de zaak met rolnummer 1415/0234/A/9/0227

Verzoekende partij de heer **Piet VERBEKE**, wonende te 8978 Watou, Trappistenweg 39

Verwerende partij de deputatie van de provincieraad van **WEST-VLAANDEREN**

I. BESTREDEN BESLISSING

De verzoekende partij vordert met een aangetekende brief van 12 december 2014 de vernietiging van de beslissing van de verwerende partij van 13 november 2014.

De verwerende partij heeft het administratief beroep van Joël VANDEMAELE en Annemie COUDRON tegen de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de stad Poperinge van 14 juli 2014 ingewilligd.

De verwerende partij heeft aan de verzoekende partij een stedenbouwkundige vergunning geweigerd voor het inrichten van een dakterras op een perceel gelegen te 8978 Watou (Poperinge), Trappistenweg 39, met als kadastrale omschrijving afdeling 8, sectie D, nr. 0999F.

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

De verwerende partij dient een antwoordnota en het administratief dossier in. De verzoekende partij dient een wederantwoordnota in.

De kamervoorzitter behandelt de vordering tot vernietiging op de openbare zitting van 25 oktober 2016.

De verzoekende en verwerende partij verschijnen niet op de zitting.

Titel IV, hoofdstuk VIII van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (VCRO) betreffende de Raad voor Vergunningsbetwistingen en het besluit van de Vlaamse regering van 13 juli 2012 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vergunningsbetwistingen (Procedurebesluit) zijn toegepast.

III. FEITEN

De verzoekende partij dient op 18 maart 2014 bij het college van burgemeester en schepenen van de stad Poperinge een aanvraag in voor een stedenbouwkundige vergunning voor het inrichten van een dakterras op een perceel gelegen te 8978 Watou (Poperinge), Trappistenweg 39.

Het perceel ligt volgens de bestemmingsvoorschriften van het gewestplan 'leper-Poperinge', vastgesteld met een koninklijk besluit van 14 augustus 1979, in landschappelijk waardevol agrarisch gebied.

Tijdens het openbaar onderzoek, dat van 8 april 2014 tot en met 7 mei 2014 gehouden wordt, wordt er een bezwaarschrift ingediend.

Na op 10 juni 2014 een gunstig vooradvies te hebben uitgebracht, verleent het college van burgemeester en schepenen van de stad Poperinge op 14 juli 2014 een stedenbouwkundige vergunning onder voorwaarden aan de verzoekende partij.

Tegen die beslissing tekenen Joël VANDEMAELE en Annemie COUDRON op 11 augustus 2014 administratief beroep aan bij de verwerende partij.

De provinciale stedenbouwkundige ambtenaar adviseert in haar verslag van 9 oktober 2014 om dit beroep in te willigen en een stedenbouwkundige vergunning te weigeren.

Na de hoorzitting van 14 oktober 2014 beslist de verwerende partij op 13 november 2014 om het beroep in te willigen en een stedenbouwkundige vergunning te weigeren. De verwerende partij motiveert:

“ ...

5A BESCHRIJVING VAN DE AANVRAAG

De plaats van de aanvraag is gelegen op de hoek van de Trappistenweg en de Stoppelweg in Watou, op 800 m van de grens met Frankrijk. De Trappistenweg vormt de verbindingsweg tussen Abele (ten zuiden van de plaats van de aanvraag) en Watou. Op het perceel van de aanvraag bevindt zich een zonevreemde woning. Op het aanpalende perceel langs de Stoppelweg bevindt zich eveneens een zonevreemde woning. Deze is gebouwd tot op de perceelsgrens. Langs de Stoppelweg bevindt zich aan de noordelijke zijde een concentratie van diverse zonevreemde woningen.

Het ontwerp voorziet in het plaatsen van een metalen constructie boven de bestaande carport en het uitbreiden van het dak boven de woning. Boven de bestaande carport wordt een nieuwe metaalconstructie aangebracht bestaande uit palen en een platform. Dit platform boven de carport zal ingericht worden als dakterras. Het platform meet ca. 5,6 bij 8,6 m. Het dakgebint boven de woning wordt 2 m uitgebreid en zal dienst doen als luifel. Achteraan de woning wordt een buitentrap voorzien naar de tuin.

5B TOETSING AAN WETTELIJKE EN REGLEMENTAIRE BEPALINGEN

*De aanvraag betreft het verbouwen en uitbreiden van een zonevreemde woning. De aanvraag is niet conform met de bestemmingsvoorschriften van het gewestplan gezien de ligging in landschappelijk waardevol agrarisch gebied. De aanvraag moet getoetst worden aan de **basisrechten voor zonevreemde constructies** (art. 4.4.10 tem 4.4.23 VCRO).*

De basisrechten voor zonevreemde constructies zijn van toepassing voor vergunningsaanvragen die betrekking hebben op hoofdzakelijk vergunde en niet

verkrotte zonevreemde constructies, en dit op het ogenblik van de eerste vergunningsaanvraag. De woning is niet verkrot.

Art. 4.4.15. VCRO stelt dat het uitbreiden van een bestaande zonevreemde woning vergunbaar is, voor zover het bouwvolume beperkt blijft tot ten hoogste 1.000 m³ en op voorwaarde dat het aantal woongelegenheden beperkt blijft tot het bestaande aantal. Volgens de berekeningen van de architect bedraagt het huidige volume van de woning 941 m³. De uitbreiding van het dakvolume bedraagt 9,3 m³ zodat het volume onder het maximum van de 1.000 m³ blijft.

De aanvraag voldoet bijgevolg aan art. 4.4.15 VCRO.

5C BEOORDELING VAN DE GOEDE RUIMTELIJKE ORDENING

Met betrekking tot de beoordeling van de goede ruimtelijke ordening, wijst de PSA op het volgende :

“De aanvraag voorziet in het bouwen van een omvangrijk dakterras boven de carport bij een zonevreemde woning. De plaats van de aanvraag is gelegen in een groepering van zonevreemde woningen aan de noordzijde van de Stoppelweg.

Het inrichten van een dakterras is vreemd aan een open en landelijke omgeving. Bovendien komt het dakterras relatief dicht bij de perceelsgrens. De voorste hoek gezien vanaf de Stoppelweg en tevens het dichtste punt t.o.v. de burens bevindt zich op 3,50m van de perceelsgrens.

Er kan op gewezen worden dat aanvragers onterecht stellen dat er geen plaats is om een tuinterras te realiseren. Aanvragers hebben ervoor geopteerd om hun zonevreemde woning uit te breiden aan de kant van de Trappistenweg maar er blijft nog steeds voldoende plaats over om een tuinterras te realiseren.

Het feit dat het gaat om een woningcluster is niet voldoende doorslaggevend als reden om een dakterras te aanvaarden. Het plaatsen van zo'n groot dakterras past niet in landschappelijk waardevol agrarisch gebied en het past bovendien niet bij de landelijke stijl van de woning met een gabariet van 1 bouwlaag onder een hellend dak.

De beroepers vrezen voor inkijk in hun tuin met schending van de privacy tot gevolg. Door aanvragers wordt opgemerkt dat er voldoende groen in de tuin aanwezig is zodat er geen rechtstreekse inkijk kan genomen worden in de tuin van de burens en dat de zijgevel van de burens een blinde muur ter hoogte van de perceelsgrens is. Toch blijkt uit de foto's dat het groenscherm niet altijd even groen en omvangrijk is.

Het voorzien van een dakterras is eerder aangewezen voor woningen, vaak gelegen in stedelijke gebieden of in gesloten bouwblokken, waar er geen buitenruimte voorhanden is. Voor kleine percelen waarbij de oppervlakte ongeveer volledig bebouwd wordt, kan een dakterras aanvaard worden op voorwaarde dat de hinder voor de omwonenden beperkt blijft. In deze aanvraag is er nog voldoende ruimte om een terras te realiseren op maaiveldniveau.

Het argument van aanvragers dat de constructie noodzakelijk is omwille van de slechte staat van het dak van de carport rechtvaardigt niet waarom de constructie eveneens dienst zou moeten doen als dakterras. Er zijn andere manieren om de slechte staat van het dak aan te pakken.

Het vermoeden van de burens dat er een B&B zou ingericht worden is niet meer dan een vermoeden. Het maakt geen deel uit van de aanvraag en moet het voorwerp uitmaken van een nieuwe aanvraag gezien zoiets vergunningsplichtig is. Mocht dit

niet het geval zijn kan beroep gedaan worden op handhaving om een bouwovertreiding vast te stellen.”

De deputatie treedt deze beoordeling bij onder voorbehoud van de vermeende schending van de privacy, zoals blijkt uit hieronder vermelde motivering.

Na de hoorzitting werd door de aanvrager een aanvullend schrijven bezorgd.

In de brief wordt ingegaan op het aspect stabiliteit en op het aspect inkijk en schenden van de privacy. Bij de brief werd een kopie van de stabiliteitsberekeningen gevoegd en foto's en een kopie van het schrijven dat ingediend werd op de hoorzitting.

In het schrijven wordt erop gewezen dat de blinde muur ter hoogte van de perceelsscheiding een aanzienlijke oppervlakte heeft en een scherm vormt ter voorkoming van het schenden van de privacy. Omwille van de omvang van het dakterras zou echter nog inkijk mogelijk kunnen zijn in de voortuin en achtertuin. Aan de hand van bijkomende foto's wordt aangetoond dat er zich op deze plaats hagen bevinden ter hoogte van de perceelsgrens die de mogelijke inkijk beperken. In de nota van de PSA werd gesteld dat het groenscherm niet altijd even groen en omvangrijk is. Hierbij baseerde de PSA zich op de zeer donkere foto's die gevoegd waren bij het aanvraagdossier en waarbij verspreid staande bomen zichtbaar waren die hun bladeren verloren hadden. De haag op de perceelsgrens was niet te zien op de foto's. Aanvrager wees er in het ingediende schrijven bij de hoorzitting op dat de haag achteraan familie is van de rhododendron ponticum en altijd groen blijft. Ook wordt erop gewezen dat de beroeper deze haag niet meer snoeit en dat deze haag bijgevolg een aanzienlijke hoogte heeft, wat zichtbaar is op de bijkomende foto's die werden ingediend.

De mogelijkheid tot inkijk bij de beroeper achteraan moet dan ook gerelativeerd worden. In dat opzicht waren de extra foto's bezorgd door de aanvrager verduidelijkend. Bijgevolg is het houden van een plaatsbezoek niet meer noodzakelijk om de aanvraag verder met kennis van zaken te kunnen beoordelen.

Toch moet erop gewezen worden dat niet enkel de mogelijkheid tot inkijk bij de burenspeelt bij het verlenen van een vergunning voor een dakterras. Er moet benadrukt worden dat het voorzien van een dakterras in agrarisch gebied atypisch is. Vroeger werd hierbij geconcludeerd dat het architecturaal karakter niet behouden werd en dat bijgevolg niet voldaan werd aan alle voorwaarden van de basisrechten voor zonevreemde constructies. Op vandaag is de voorwaarde van het behoud van het architecturaal karakter geschrapt maar moet de aanvraag nog steeds getoetst worden aan de goede ruimtelijke ordening.

Het voorzien van dakterrassen is niet aangewezen in een landelijke omgeving. Het grote dakterras past niet bij de landelijke stijl van de woning. Bovendien is het voorzien van een dakterras enkel aangewezen voor woningen waar er geen buitenruimte voorhanden is. Voor kleine percelen waarbij de oppervlakte ongeveer volledig bebouwd wordt, kan een dakterras aanvaard worden op voorwaarde dat de hinder voor de omwonenden beperkt blijft. Een dakterras kan ook onder bepaalde voorwaarden aanvaard worden voor meergezinswoningen.

Samen met de PSA moet worden vastgesteld dat er nog steeds voldoende ruimte is rondom de woning op maaiveldniveau om een terras te realiseren. Gezien aanvrager geopteerd heeft om de woning uit te breiden met een dwarse vleugel (ergens in de periode 2005-2009) blijft er minder ruimte over voor een terras. Het feit dat de

resterende onbebouwde ruimte ingericht is als een aangelegde tuin kan hier niet in overweging genomen worden als doorslaggevend argument om een dakterras te aanvaarden.

Verder werd in de hoorzitting door aanvrager opgeworpen dat niet ingegaan werd op het beroepsargument dat de aanvraag zonder medewerking van een architect werd ingediend. Hier werd aan toegevoegd dat er een stabiliteitsberekening werd gemaakt door een ingenieur. Dit beroepsargument wordt nu alsnog onderzocht.

Het oprichten van een garage, bergplaats of carport is vrijgesteld van medewerking van een architect voor zover het om een constructie gaat van maximum 40 m², met een kroonlijsthoogte die beperkt is tot 3 m en een nokhoogte tot 4,5 m (BVR dd. 23.05.2003).

De carportconstructie met dakterras erboven voldoet strikt genomen niet aan deze bepalingen gezien de oppervlakte net iets meer dan 40 m² bedraagt (ca. 48 m²) en de kroonlijsthoogte 3,6 m (hoogte borstwering dakterras) en de nokhoogte 4,6 m (doortrekken dakconstructie). Bovendien wordt het dak boven de carport ingenomen als dakterras zodat het om meer dan een carport gaat. Er had bijgevolg wel een architect moeten aangesteld worden voor het indienen van de aanvraag. Volgend uit het uitvoeringsbesluit betreffende dossiersamenstelling blijkt dat daarom een dossier met uitgebreide dossiersamenstelling moet ingediend worden en hierbij wordt de ondertekening van alle documenten door de architect gevraagd als zijn medewerking volgens de wettelijke bepalingen vereist is (BVR dd. 28.05.2004, art. 16). Hier werd de aanvraag opgemaakt door de aanvrager zelf zonder architect.

Het aanstellen van een stabiliteitsingenieur voor de berekening van de constructie en de opvolging van de werken is hier bijgevolg niet voldoende. Strikt genomen had de aanvraag moeten ingediend worden als dossier met uitgebreide dossiersamenstelling en met de medewerking van een architect die alle ingediende documenten ook moest ondertekenen.

5D CONCLUSIE

Overwegende dat de aanvraag strekt tot het aanleggen van een dakterras boven de carport bij een zonevreemde woning; dat het inrichten van een dakterras bovenop een carport bij een zonevreemde woning atypisch is in een open, landelijke en agrarische omgeving; dat de aanvraag strijdig is met de goede ruimtelijke ordening; dat bovendien voor de aanvraag een architect is vereist;
...

Dat is de bestreden beslissing.

IV. REGELMATIGHEID VAN DE RECHTSPLEGING

1.

Met een aangetekende brief van 9 januari 2017 deelt de verzoekende partij mee dat de oproeping bij aangetekende brief van 6 oktober 2016 voor de zitting van 25 oktober 2016 haar niet bereikt heeft. Als bijlage voegt zij een kopie van de “tracering” van dit schrijven waaruit de verzoekende partij afleidt dat de oproeping “het postkantoor van Schaarbeek nooit heeft verlaten”. De verzoekende partij vraagt om alsnog te worden gehoord.

Met een tweede aangetekende brief van 9 januari 2017 legt de verzoekende partij een bijkomende “conclusie” neer. De verzoekende partij vraagt dat zij alsnog gehoord zou worden en de conclusie op een zitting kan toelichten.

2.1.

De beschikking van 4 oktober 2016 waarmee zij voor de openbare zitting van 25 oktober 2016 opgeroepen werd, werd met een aangetekende brief van 6 oktober 2016 aan de verzoekende partij betekend. De beschikking is betekend op de woonplaats die de verzoekende partij in haar verzoekschrift opgegeven heeft.

Op 25 oktober 2016 werd de zending van 6 oktober 2016 als “niet afgehaald” aan de Raad terug bezorgd.

2.2.

In overeenstemming met artikel 4, §3, derde lid van het Procedurebesluit wordt de aanbieding van de aangetekende zending van 6 oktober 2016, behoudens bewijs van het tegendeel, geacht te hebben plaatsgevonden op 7 oktober 2016, dat wil zeggen de werkdag na de datum van de poststempel van de aangetekende brief. Het is aan de verzoekende partij om het tegendeel te bewijzen.

De “tracering” van de aangetekende brief van 6 oktober 2016 die de verzoekende partij voorlegt, bewijst niet dat de aangetekende zending haar niet aangeboden werd. Uit die “tracering” blijkt enkel dat de zending door de postdiensten op 25 oktober 2016 terug naar de Raad gezonden werd.

Er wordt dan ook niet ingegaan op het verzoek om de debatten te heropenen en de partijen voor een nieuwe zitting op te roepen.

2.3.

De aanvullende conclusie die de verzoekende partij na de sluiting van de debatten neergelegd heeft, wordt als niet door het Procedurebesluit voorzien stuk geweerd.

V. ONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERING TOT Vernietiging

Uit het dossier blijkt dat de vordering tijdig en regelmatig ingesteld is. Er worden geen excepties opgeworpen.

VI. ONDERZOEK VAN DE MIDDELEN – ENIG MIDDEL

Standpunt van de partijen

1.

Na een overzicht van de “klachten” uit het administratief beroepschrift die in de bestreden beslissing niet besproken of aanvaard worden, stelt de verzoekende partij in wat als een enig middel begrepen kan worden het volgende:

“...

Klacht zeven :

“medewerking van een architect is noodzakelijk”

Eigenaardig genoeg wordt van deze klacht geen melding gemaakt in het verslag van de Provinciale Stedenbouwkundige Ambtenaar.

Derhalve werd deze klacht in het vooronderzoek vanuit de Provinciale Administratie niet behandeld.

Daartegenover werd dit aspect uitvoerig toegelicht in het verslag van de Deputatie en zelfs expliciet overgenomen in de finale conclusie van de Deputatie van West-Vlaanderen om de stedenbouwkundige vergunning nietig te verklaren.

Deze relevante evolutie in het dossier en de besluitvorming tot het nietig verklaren van de toegestane vergunning, vraagt om enige toelichting en verduidelijking.

Tijdens de hoorzitting, voorgezeten door de heer de Bethune, gedeputeerde en de vraagstelling die daarop volgde bleek dat, verwijzend naar het schrijven van 19.08.2014. en het toezenden van het stabiliteitsrapport op 06.09.2014. naar de Dienst Vergunningen, dit stabiliteitsrapport niet aan het dossier was toegevoegd.

Ook andere stukken ontbraken in het dossier.

Er werd geen gewag gemaakt over de noodzaak tot het aanstellen van een architect en ter vervollediging van het dossier werd op 14.10.2014. een tweede kopie van het stabiliteitsrapport bezorgd.

Dit stabiliteitsrapport werd opgemaakt door een ingenieur metaalbouw en zaakvoerder van een metaal-constructiebedrijf en niet door een architect.

Reeds op 19.08.2014. werd in een schrijven gewag gemaakt dat een ingenieur metaalbouw een stabiliteitsrapport zou opmaken, rapport dat met begeleidend schrijven op 06.09.2014. aan de Dienst Vergunningen van de Provinciale Administratie werd overgemaakt.

De geformuleerde conclusie van de Deputatie van West Vlaanderen van 13.11.2014. om de stedenbouwkundige vergunning te weigeren, ik citeer: "dat bovendien voor de aanvraag een architect vereist is", kan in gegeven omstandigheden, zoals hogervermeld werd toegelicht, unfair en onrechtvaardig, beschouwd worden.

Er werd niet gereageerd vanuit de Dienst Vergunningen van West Vlaanderen op de brieven van 19.08.2014. en 06.09.2014., noch schriftelijk, noch telefonisch, inzake het opmaken door een ingenieur metaalbouw van een stabiliteitsrapport, waarvan mag worden verondersteld dat hij de bevoegdheid en bekwaamheid heeft om een dergelijk rapport op te stellen.

Hierdoor heeft men mij in het ongewisse gelaten en werd ik vanuit de Provinciale Stedenbouwkundige Administratie en de Deputatie van West Vlaanderen misleid.

Er is een onmiskenbaar probleem met de ambtelijke plichtenleer als onderdeel van ethisch handelen, het eerbiedigen van de informatieplicht en de integriteit, eigen aan de beginselen van behoorlijk bestuur.

Daarenboven werd aan de inhoud van mijn briefwisseling van 16.08.2014. - 19.08.201. - 12.10.2014 - 14.10.2014. en in het bijzonder mijn schrijven van 29.10.2014 geen aandacht geschonken.

Naar deze briefwisseling en de specifieke toelichting en inhoud wordt in geen enkel document vanuit de Provinciale Stedenbouwkundige Administratie daadwerkelijk gerefereerd, hetgeen niet in overeenstemming is te brengen met de beginselen van behoorlijk bestuur.

Alhoewel de afstand volgens het Burgerlijk Wetboek ten aanzien van de perceelgrens 2,00 meter moet bedragen, hetgeen in mijn briefwisseling werd aangehaald, wordt in alle documenten en tot herhaling toe de afstand van 3,50 m gesuggereerd en herhaald.

Het feit dat het carportdak dient te worden vervangen ten gevolge van bouwfysische problemen en het toezenden van een foto tot staving van het probleem, ontwijkt men vanuit de Provinciale Diensten Stedenbouw het probleem door te stellen: “er zijn andere manieren om de slechte staat van het dak aan te pakken”

Deze bewering werd in het verslag van de Deputatie letterlijk overgenomen en werd niet onderworpen aan een onderzoek door een bevoegde persoon of een gespecialiseerde firma.

De foto in bijlage van het carportdak levert het bewijs van een aanzienlijke verzakking van het dak en de noodzaak tot vervanging.

Het tijdens de hoorzitting aangekondigde plaatsbezoek, dat spijtig genoeg niet is doorgegaan, zou wellicht duidelijkheid hebben gebracht in de totaliteit van de problematiek, het verwerven van de juiste inzichten en om te komen tot een correcte analyse van gestelde probleem.

De resterende ruimte in de tuin voor de aanleg van een tuinterras dat plaats biedt voor alle kinderen, partners en kleinkinderen en hun partners is spijtig genoeg te gering.

In de briefwisseling met de Provinciale Administratie Stedenbouw werd melding gemaakt van het feit dat de uitbreiding van de tuin, - met o.a. het oog op het voorzien van een tuinterras, - vooralsnog niet mogelijk is.

Het O.C.M.W. – Poperinge verkeert in de onmogelijkheid, wegens verzet van de pachtende landbouwer, om het aanpalende perceel grond waarvan het eigenaar is te verkopen.

Als bijlage aan het dossier en tot staving van deze argumentatie werd het antwoord van de O.C.M.W.-Voorzitter (...) toegevoegd.

Ook dit specifieke aspect werd vanuit de Provinciale Overheid niet aangehaald.

De onbenutte oppervlakte van het carportdak, dat hoe dan ook op termijn dient te worden vervangen wegens stabiliteitsproblemen, zou een oplossing kunnen bieden, gezien o.a. de uitbreiding van de tuin uitgesloten is.

Ook dit aspect of het directe verband ervan werd vanuit de Provinciale Overheid niet in overweging genomen.

Ter vervollediging van het dossier en in aansluiting op de nota aan de Provinciale Overheid van 12.10.2014. en de daarin aangehaalde argumentatie, werd in het schrijven van 29.10.2014. het aspect “gelijkheidsbeginsel” uitvoerig toegelicht.

Hierover werd noch in het verslag van De Provinciale Stedenbouwkundige Ambtenaar, noch in het verslag van de Deputatie gewag gemaakt.

Aan beide hogervermelde brieven werd vanuit de Provinciale Overheid op geen enkele wijze gevolg gegeven.

Nogmaals werden door deze handelwijze en het negeren van onderbouwde argumentatie, de beginselen van behoorlijk bestuur met de voeten getreden.

In de onmiddellijke nabijheid van mijn woning en dus binnen dit agrarisch waardevol gebied met nagenoeg uitsluitend zonevrije woningen werden tal van woningen gerenoveerd of vervangen door volledig nieuwbouw.

Voor al deze woningen werd een bouwvergunning afgeleverd en hebben een gabariet van één enkele bouwlaag onder hellend dak.

Op dat vlak zijn deze woningen vergelijkbaar met onze woning.

In het totaal heb ik kunnen vaststellen dat negen woningen op het grondgebied Watou voorzien zijn van een balconterras, een dakterras, zelfs twee met een carportterras. Onafgezien er voldoende ruime was voor een tuinterras.

In bijlage vindt u een fotoreeks tot staving van hogervermelde feiten en een collage met tal van andere voorbeelden in Vlaanderen.

Deze precedents bevestigen dat met het besluit van de deputatie het gelijkheidsbeginsel wordt geschaad en laat een discriminerend vorm van besluitvorming vermoeden, hetgeen niet in overeenstemming is te brengen met principiële beginselen van goed bestuur.

Het door de gedeputeerde Jean de Bethune aangevraagde en aangekondigde plaatsbezoek kon bijdragen tot het creëren van duidelijkheid inzake een aantal interpretaties van de Provinciale Stedenbouwkundige Ambtenaar nopens de stabiliteit van het carportgebinte, de vrije oppervlakte om een tuinterras van ongeveer 50m² aan te leggen, maar in het bijzonder het visueel vaststellen van een reeks balconterrassen, dakterrassen, garagedakterrassen en een tweetal carportterrassen in de nagenoeg onmiddellijke nabijheid van onze woning.

Het betreft allen zonevrije woningen, hetzij nieuwbouw- hetzij verbouwingen gelegen in hetzelfde waardevol agrarisch gebied.

Rekening houdend dat het carportdak binnen een redelijke termijn dient te worden vervangen, hadden we gedacht om van een “kwaal” een “deugd” te maken en de ruim 21 leden van onze familie (kinderen, partners en kleinkinderen) zonder broers en zussen aldaar occasioneel te ontvangen...op een door mijn buurman gevreesde “feestjes met B&B” !

Arm en onverdraagzaam Vlaanderen, zolang pesterijen en malafide praktijken worden gehonoreerd en vanuit de overheid selectief en dus niet op een objectieve manier worden gestuurd.

Vanuit een rechtvaardigheidsgevoel dat mij eigen is, kan ik deze gang van zaken niet aanvaarden.

CONCLUSIES

1.

De Dienst Vergunningen van de Provincie West-Vlaanderen werd vanuit het Stadsbestuur van Poperinge uitvoerig ingelicht over alle aspecten inzake de bouwaanvraag m.b.t. een zonevrije woning binnen een agrarisch waardevol landbouwgebied.

De Dienst Vergunningen van de Provincie West Vlaanderen had weet dat het een carportdak betrof met bouwfysische problemen dat diende te worden vervangen om nadien te worden aangewend als terras. (1)

De Dienst Vergunningen van de Provincie West Vlaanderen werd geïnformeerd over het niet kunnen doorgaan van de aankoop van het aanpalende O.C.M.W.-perceel, of een gedeelte ervan, met het oog op de aanleg van o.a. van een tuinterras (2)

Er werd geen verzet aangetekend vanuit de Dienst Vergunningen van de Provincie West Vlaanderen voor het afleveren van een bouwvergunning door de Stad Poperinge en er was derhalve wel degelijk een instemming vanuit de Dienst Vergunningen van de Provincie West Vlaanderen voor het toekennen van deze vergunning aangaande een zonevrije woning binnen een agrarisch waardevol landbouwgebied. (3)

Al deze elementen duiden op nalatigheid en onzorgvuldigheid in het naleven van de beginselen van behoorlijk bestuur.

2.

De beroepsprocedure ingeleid door Joël VANDEMAELE, buurman, en de reeks geformuleerde klachten hadden in geen enkel opzicht verband met de conclusie 5D – van de Bestendige Deputatie, dewelke de weigering van de stedenbouwkundige vergunning behelst, met uitzondering van het aanstellen van een architect.

Deze klacht werd in het vooronderzoek niet behandeld.

Vanuit deze lacune werd op 19.08.2014. het voorstel gedaan om een stabiliteitsrapport te laten opstellen door een ingenieur-metaalbouw, tevens zaakvoerder van een metaalconstructiebedrijf.

Dit rapport werd op 06.09.2014. ter vervollediging van het dossier toegestuurd aan de Provinciale Stedenbouwkundige Administratie.

Tijdens de daarop volgende hoorzitting bleek dit rapport te ontbreken aan het dossier.

Op geen enkel moment werd mij gewezen op de noodzaak tot het aanstellen van een architect en dit gedurende de ganse procedure en het niet aanvaarden van het stabiliteitsrapport, opgemaakt door een ingenieur-metaalbouw.

Het negeren van de informatieplicht en de misleiding waarmee dit gepaard ging vanuit de Dienst Vergunningen van de Provincie West Vlaanderen en het finaal aanwenden van hogervermelde vereiste tot het aanstellen van een architect en derhalve de vergunning te weigeren en nietig te verklaren, stroken niet met de beginselen van behoorlijk bestuur.

3.

In ondergeschikte orde dient de toepassing van het “gelijkheidsbeginsel” in overweging worden genomen inzake het gunnen van balconterrassen, keukendakterrassen, garagedakterrassen en carportdakterrassen, in landelijk waardevolle gebieden, zonevreemde woningen, nieuwbouw en vernieuwbouw.

Relevant is het feit dat hieromtrent geen afgebakende regeling bestaat, noch wettelijk, noch decretaal, noch binnen de wooncode edm.

Op een totaal willekeurige wijze kunnen Stedenbouwkundige Ambtenaren vrijblijvende individuele interpretaties formuleren, hierover beslissen en de respectievelijke Provinciale Deputaties beïnvloeden en misleiden, hetgeen kan leiden tot vooringenomenheid en partijdigheid en het negeren van het gelijkheidsbeginsel, waardoor elementaire attitudes van behoorlijk bestuur worden geschaad.

...

2.

De verwerende partij antwoordt:

“ ...

*1. Schending van de motiveringsplicht en de informatieplicht
(...)*

Het verslag van de PSA dient geenszins op elke klacht uit het beroepschrift of uit het bezwaarschrift te antwoorden.

De vereisten van de formele motiveringsverplichting reiken, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij lijkt voor te houden, niet zover dat zij een vergunningverlenend bestuursorgaan, dat uitspraak doet in administratief beroep, verplichten tot het punt per punt beantwoorden van de beroepsargumenten. Het volstaat dat de verwerende partij in haar vergunningsbeslissing duidelijk en op afdoende wijze de redenen aangeeft die haar beslissing verantwoorden, zodat een belanghebbende zich met kennis van zaken kan verweren tegen die beslissing. (...)

Verzoekende partij stelt bovendien dat de PSA geen melding heeft gemaakt van het feit dat de medewerking van een architect noodzakelijk was.

Deze klacht werd door de beroeper terloops in het beroepschrift opgeworpen. Hierbij wordt verwezen naar hetgeen hierboven reeds werd gezegd. Het verslag van de PSA dient niet te antwoorden op elke klacht uit het beroepschrift.

Het is pas tijdens de hoorzitting dat de verzoekende partij zelf het argument van de beroeper opwerpt en bevestigt dat de aanvraag inderdaad zonder medewerking van een architect werd ingediend. Om dit euvel te verhelpen, verwijst de verzoekende partij evenwel naar een stabiliteitsberekening van een ingenieur. In haar besluit antwoordt de Deputatie op het argument met betrekking tot het ontbreken van de medewerking van een architect bij de aanvraag en besluit dat, volgens de strikte interpretatie van de wet, de medewerking van een architect inderdaad vereist was. Het toevoegen van een stabiliteitsrapport door verzoekende partij kon het probleem van het ontbreken van de medewerking van een architect echter niet verhelpen. Aangezien het toevoegen van een stabiliteitsrapport in casu niet echt relevant was, werd hier verder niet op ingegaan. De Deputatie heeft in haar besluit de verzoekende partij hier duidelijk over geïnformeerd. De Deputatie heeft echter geen opdracht gegeven om plannen te laten opmaken door een architect omdat het ontbreken van de medewerking van de architect geen doorslaggevend element was om op basis daarvan de vergunning te weigeren.

Het doorslaggevend element van de Deputatie om de vergunning te weigeren is gebaseerd op het feit dat het inrichten van een dakterras bovenop een carport bij een zonevreemde woning atypisch is in een open, landelijke en agrarische omgeving en bijgevolg strijdig is met de goede ruimtelijke ordening. Bovendien haalt verzoekende partij geen concrete gegevens aan waaruit blijkt dat verwerende partij een kennelijk onredelijke beslissing heeft genomen.

Verzoekende partij stelt in haar verzoekschrift dat de Deputatie de beslissing van het College van Burgemeester en Schepenen van de stad Poperinge tot het verlenen van de vergunning nietig heeft verklaard. Dit is onjuist. De Deputatie heeft in haar beslissing van 13 november 2014 de vergunning geweigerd.

De Deputatie dient de beslissing van het CBS niet nietig te verklaren, doch de Deputatie doet opnieuw uitspraak over de aanvraag en beslist om te verlenen of te weigeren.

Wanneer de verwerende partij krachtens artikelen 4.7.21, §1 en 4.7.23, §1 VCRO beslist over een bij haar ingesteld administratief beroep tegen een beslissing van het college van burgemeester en schepenen, treedt zij op als orgaan van actief bestuur en niet als administratief rechtscollege.

Omwille van het devolutief karakter van het administratief beroep moet de verwerende partij de aanvraag volledig onderzoeken en beslissen op basis van een eigen beoordeling van de volledige aanvraag, zowel met betrekking tot de legaliteit als de opportuniteit ervan.

2. Schending van het gelijkheidsbeginsel

Verzoekende partij stelt dat het gelijkheidsbeginsel is geschonden. Het verzoekschrift vermeldt hierover letterlijk het volgende:

'(...)

Het gelijkheidsbeginsel wordt geschonden indien in rechte en in feite gelijke gevallen ongelijk zijn behandeld zonder dat er voor deze ongelijke behandeling een objectieve en redelijke verantwoording bestaat. Bovendien is er slechts sprake van een schending van het gelijkheidsbeginsel wanneer de gevallen waarmee wordt vergeleken, uitgaan van eenzelfde overheid. De verzoekende partij die aanvoert dat het gelijkheidsbeginsel is geschonden, moet dit in het verzoekschrift met concrete en precieze gegevens aantonen. (...)

De verzoekende partij toont niet in concreto aan dat bij in rechte en in feite gelijke omstandigheden aan anderen een gelijkaardige stedenbouwkundige vergunning werd verleend.

Het is aan verzoekende partij om beweringen met bewijzen te staven en elke aanvraag in concreto te beoordelen.

...

3.

In haar wederantwoordnota repliceert de verzoekende partij:

“ ...

De Bestendige Deputatie van hogervermelde provincie werd door tal van tegenstrijdigheden door haar eigen administratie misleid.

Te stellen in de antwoordnota van het Provinciaal Gouvernement dat de verzoekende partij, ik citeer : “door verwarring tot het formuleren van veronderstellingen is gekomen”, lijkt mij een brug te ver.

Mits een objectieve en grondige analyse van de feiten zal ik met dit wederantwoord de vooringenomenheid en de partijdigheid van de verwerende partij weerleggen.

Zowel de visie, de adviezen en de besluitvorming van het Departement Ruimtelijke Ordening zijn gelijklopend als deze van het Stadsbestuur van Poperinge dewelke hierop volgde en zijn duidelijk in tegenspraak en tegenstrijdig met de visie, de analyse en de besluitvorming van één enkele stedenbouwkundige ambtenaar van de Provincie West Vlaanderen.

Dat in het behandelen van dit PSA-dossier het toepassen van het stelsel van twee maten en twee gewichten werd gehanteerd, is meer dan duidelijk.

Het argument van de verwerende partij, ik citeer: “Het verslag van de PSA dient geenszins op elke klacht uit het beroepschrift of uit het bezwaarschrift te antwoorden”, is een vrijgeleide voor willekeur, achteruitstelling en discriminatie ten opzichte van de verzoekende partij.

Ik stel mij dan ook de vraag of het nog zin heeft om een bezwaarschrift in te dienen, te motiveren of enige repliek te formuleren, gezien “à la tête du cliënt” de bevoegde ambtenaar op een totaal willekeurige wijze zelf kan beslissen om al dan niet met uw bezwaren rekening te houden.

Vanuit die aberrante logica werd in concreto met alle door mij als verzoeker aangebrachte argumentatie over de ganse lijn niet de minste rekening gehouden.

Deze gang van zaken en de selectieve en vooringenomen keuzes die vanuit de provinciale ambtenarij werden gemaakt, geven jammer genoeg aanleiding tot collusie.

Verontrustend is het feit dat de door mij aan de Provinciale Overheid uitvoerig gevoerde briefwisseling en de aangehaalde argumentatie geen gevolg werd gegeven.

Meer zelfs, de door mij toegezonden stukken en duplicaten werden zelfs niet aan het dossier toegevoegd, hetgeen tot uiting kwam tijdens de hoorzitting op 14.10.2014. voorgezeten door Gedeputeerde Jean de Bethune.

In volgorde de door mij gevoerde briefwisseling waarop geen antwoord volgde:

(...)

Het door mij toegestuurd fotomateriaal en bewijsmateriaal inzake de precedenten werd op geen enkele wijze aangehaald, weerlegd of besproken.

Tijdens de hoorzitting werd de klacht nopens het schenden van de privacy als enig thema toegelicht en besproken.

Toen uit de verklaring van de raadsman van de heer Noël VANDEMAELE bleek dat op een frauduleuze wijze de bewijsvoering werd gemotiveerd, werd door de heer Jean de Bethune een plaatsbezoek bevolen, waaraan nadien geen gevolg werd gegeven.

In mijn schrijven van 19.08.2014. aan mevrouw Ingrid TAS- contactpersoon voor de Dienst Vergunningen van de Provincie West Vlaanderen werd reeds melding gemaakt van de aanstelling van een ingenieur metaalbouw met de vraag tot het planmatig uitwerken van de te voorziene metalen constructie, inclusief een stabiliteitsrapport. Vooraf en dus tijdig werd gemeld dat niet een architect maar een ingenieur metaalbouw werd aangesteld.

In het daaropvolgende schrijven (6.10.2014) dewelke als een herinneringsbrief kan beschouwd worden aan hogervermelde ambtenaar werd nogmaals gewezen op de aanstelling van een ingenieur metaalbouw, dewelke eveneens zou instaan voor de supervisie van de werken.

Ook tijdens de hoorzitting werd terloops dit aspect door mij aangehaald, maar kon niet besproken worden wegens de afwezigheid in het dossier van de nodige stukken.

De noodzaak tot het aanstellen van een architect werd vanuit de Provinciale Overheid tijdens de proceduregang nooit bevestigd of besproken.

Op de melding en herbevestiging van de aanstelling van een ingenieur metaalbouw werd niet gereageerd of geantwoord, hetgeen als een stilzwijgende toestemming kan beschouwd worden.

De bewering dat de aanstelling van een ingenieur metaalbouw pas tijdens de hoorzitting van 14.10.2014. werd geformuleerd is niet correct en echt onheus en kan op geen enkele wijze in overeenstemming worden gebracht met een integere, loyale en correcte bestuursvorm.

Deze specifieke attitude van misleiding staat haaks met de informatieplicht waaraan de desbetreffende ambtenaar gevolg dient te geven en waartoe de Bestendige Deputatie, vanuit een ethisch denken en handelen, de morele verantwoordelijkheid draagt.

Te stellen in de antwoordnota, ik citeer: “het toevoegen van een stabiliteitsrapport niet echt relevant was...- werd hier verder niet op ingegaan.”, is in tegenspraak met de argumentatie tot weigering door de Bestendige Deputatie van W.VL. van een bouwvergunning.

Eigenaardig genoeg en in contradictie met de antwoordnota werd de niet aanstelling van een architect als argument gebruikt om de stedenbouwkundige vergunning te weigeren.

Ik citeer : conclusie D- “... dat bovendien voor de aanvraag een architect is vereist.”

Relevant in deze is de manipulatie van de analyse van de feiten.

De reeks foto's als bewijsmateriaal dat het gelijkheidsbeginsel werd geschaad, zijn de concrete en precieze elementen tot staving van het schenden van het gelijkheidsbeginsel.

Uit deze foto's blijkt een ongelijke behandeling wat mij, als verzoeker betreft.

Foto's worden in elke rechtsgang als een objectieve en redelijke verantwoording beschouwd.

Dat het gelijkheidsbeginsel werd geschonden werd op een nauwkeurige, correcte, concrete en precieze wijze aangetoond.

Het negeren van de foto-bewijsvoering beschouw ik derhalve als een schending van de meest elementaire rechtsbeginselen.

Tot slot kan ik u melden dat de Vlaamse Wooncode geen restrictieve maatregelen voorziet inzake de aanleg van dakterrassen binnen agrarische gebieden, hetgeen aan de hand van de toegevoegde foto's aan het dossier formeel wordt bevestigd.

CONCLUSIE

Over de gehele proceduregang werden elementaire en algemene beginselen van behoorlijk overheidsbestuur, althans wat de Provinciale Overheid betreft, op een opvallende wijze geschonden.

Het niet toepassen van het gelijkheidsbeginsel en het totaal negeren van de uitvoerig toegelichte inbreng van de verzoeker en de miskenning van de analyses van het Stadsbestuur van Poperinge en het Departement Ruimtelijke Ordening, bevestigen het frappante gebrek aan behoorlijk bestuur, althans wat de verwerende partij betreft.

De misleiding inzake de informatieplicht tot slot is een blaam voor onze rechtsstaat, waartoe de Provinciale Overheid een ethische verregaande verantwoordelijk draagt.

...

Beoordeling door de Raad

1.

De door de bestreden beslissing niet vergunde aanvraag van de verzoekende partij strekt tot het inrichten van een dakterras boven een bestaande carport. Op de carport wordt er een metaalconstructie met een platform geplaatst. Het dakgebint van de woning wordt met twee meter uitgebreid om een open bergruimte te creëren.

2.

Uit artikel 4.3.1, §1, eerste lid, 1°, b VCRO volgt dat een vergunning geweigerd moet worden als de aanvraag onverenigbaar met een goede ruimtelijke ordening is. Artikel 4.3.1, §2, eerste lid VCRO bepaalt over de beoordeling van de goede ruimtelijke ordening:

“...

2. De overeenstemming met een goede ruimtelijke ordening wordt beoordeeld met inachtneming van volgende beginselen:

1° het aangevraagde wordt, voor zover noodzakelijk of relevant, beoordeeld aan de hand van aandachtspunten en criteria die betrekking hebben op de functionele inpasbaarheid, de mobiliteitsimpact, de schaal, het ruimtegebruik en de bouwdichtheid, visueelvormelijke elementen, cultuurhistorische aspecten en het bodemreliëf, en op hinderaspecten, gezondheid, gebruiksgenot en veiligheid in het algemeen, in het bijzonder met inachtneming van de doelstellingen van artikel 1.1.4;

2° het vergunningverlenende bestuursorgaan houdt bij de beoordeling van het aangevraagde rekening met de in de omgeving bestaande toestand, doch het kan om beleidsmatig gewenste ontwikkelingen met betrekking tot de aandachtspunten, vermeld in 1°, in rekening brengen;

3° indien het aangevraagde gelegen is in een gebied dat geordend wordt door een ruimtelijk uitvoeringsplan, een gemeentelijk plan van aanleg of een verkavelingsvergunning waarvan niet op geldige wijze afgeweken wordt, en in zoverre dat plan of die vergunning voorschriften bevat die de aandachtspunten, vermeld in 1°, behandelen en regelen, worden deze voorschriften geacht de criteria van een goede ruimtelijke ordening weer te geven.

...”

Het behoort tot de taak en de bevoegdheid van het vergunningverlenend bestuursorgaan om in overeenstemming met artikel 4.3.1, § 2, eerste lid VCRO concreet te onderzoeken of een aanvraag beantwoordt aan de eisen van een goede ruimtelijke ordening. Het bestuur beschikt ter zake over een discretionaire bevoegdheid om de feiten te beoordelen. De Raad kan zijn beoordeling van de eisen van de goede ruimtelijke ordening niet in de plaats stellen van die van de bevoegde overheid. In de uitoefening van het hem opgedragen wettigheidsstoezicht is hij enkel bevoegd om na te gaan of het bestuur de hem ter zake toegekende appreciatiebevoegdheid naar behoren heeft uitgeoefend, met name of het van de juiste feitelijke gegevens uitgegaan is, of het die correct beoordeeld heeft en of het op grond daarvan in redelijkheid tot zijn besluit is kunnen komen.

3.

In de bestreden beslissing motiveert de verwerende partij dat het “voorzien van dakterrassen (...) niet aangewezen (is) in een landelijke omgeving” en dat het “grote dakterras (...) niet bij de landelijke stijl van de woning (past)”. De verwerende partij vervolgt dat “het voorzien van een dakterras (bovendien) enkel aangewezen (is) voor woningen waar er geen buitenruimte voorhanden is (...) op voorwaarde dat de hinder voor de omwonenden beperkt blijft”, en dat er op het perceel van de verzoekende partij “nog steeds voldoende ruimte is rondom de woning op het maaiveldniveau om een terras te realiseren”.

Omdat het inrichten van een dakterras boven de carport bij een zonevreemde woning atypisch is in een open, landelijke en agrarische omgeving, besluit de verwerende partij tot de onverenigbaarheid van de aanvraag met de goede ruimtelijke ordening.

4.

Nergens in haar betoog maakt de verzoekende partij aannemelijk dat de beoordeling van de goede ruimtelijke ordening op onjuiste gegevens steunt of kennelijk onredelijk is. Met de bij haar verzoekschrift gevoegde foto's toont de verzoekende partij niet aan dat de verwerende partij zich vergist heeft op het vlak van de feitelijke kenmerken van de omgeving, noch dat zij kennelijk onredelijk geoordeeld heeft door de vergunning vanwege de niet-inpasbaarheid in de omgeving te weigeren.

De verzoekende partij stelt dat zij van een “kwaal” een “deugd” wil maken door de onbenutte oppervlakte van het dak van de carport, dat op termijn wegens stabiliteitsproblemen alleszins vervangen moet worden, als dakterras in te richten om “de ruim 21 leden van [haar] familie (...) aldaar occasioneel te ontvangen”, dat de resterende ruimte in de tuin “voor een tuinterras dat plaats biedt voor alle kinderen, partners, kleinkinderen en hun partners (...) spijtig genoeg te gering (is)” en dat de uitbreiding van de tuin door aankoop van het aanpalend perceel vooralsnog niet mogelijk is wegens het verzet van de pachtende landbouwer. Dat is niet alleen loutere opportunistiekritiek. Het is ook opportunistiekritiek die de essentie van het weigeringsmotief uit de weg gaat, met name dat het aangevraagde dakterras boven de carport “atypisch is in een open, landelijke, en agrarische omgeving”.

Dat de Wooncode of enige andere wettelijke of decretale norm geen beperkingen betreffende de aanleg van dakterrassen oplegt, heeft geen relevantie voor de beoordeling van de goede ruimtelijke ordening.

Waar de verzoekende partij aanvoert dat de verwerende partij alle voorlegde briefwisseling en de daarin vervatte argumentatie onbeantwoord laat, verliest zij uit het oog dat de verwerende partij, waar zij zich in administratief beroep over een bouw aanvraag uitspreekt, niet optreedt als administratief rechtscollege, maar als orgaan van actief bestuur. Het is niet vereist dat de verwerende partij als vergunningverlenend bestuursorgaan rechtstreeks en punt voor punt antwoordt op elk argument dat de aanvrager doet gelden. Dat de verzoekende partij dat opvat als

“een vrijgeleide voor willekeur, achteruitstelling en discriminatie”, of als een “aberrante logica”, kan daar niet anders over doen oordelen. De bestreden beslissing geeft duidelijk te kennen om welke redenen de aanvraag onverenigbaar met de goede ruimtelijke ordening wordt bevonden.

Voorts heeft de verzoekende partij het verkeer voor waar zij stelt dat de “Dienst Vergunningen van de Provincie West-Vlaanderen” met de afgifte van een vergunning door het college van burgemeester en schepenen van de stad Poperinge ingestemd heeft. Uit geen gegeven van het dossier blijkt dat de “Dienst Vergunningen van de Provincie West-Vlaanderen” enig advies gegeven heeft. Het blijkt enkel dat de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar in eerste administratieve aanleg geen advies uitgebracht heeft. Geen regel stelt het uitblijven van een advies van de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar gelijk met een gunstig advies.

5.1.

Het gelijkheidsbeginsel kan maar geschonden zijn als in rechte en in feite vergelijkbare situaties ongelijk werden behandeld zonder dat die ongelijke behandeling op een objectief criterium berust en in redelijkheid verantwoord is; of als in rechte en in feite onvergelijkbare situaties gelijk werden behandeld zonder dat die gelijke behandeling op een objectief criterium berust en in redelijkheid verantwoord is.

De toets aan het gelijkheidsbeginsel houdt in dat de vergelijking betrekking heeft op rechtssituaties die het gevolg zijn van het handelen van eenzelfde overheid.

Het is aan de verzoekende partij om in het verzoekschrift met concrete en precieze gegevens de schending van het gelijkheidsbeginsel aan te tonen.

5.2.

Anders dan de verzoekende partij het ziet, slaagt zij niet in haar bewijslast om “op een nauwkeurige, correcte, concrete en precieze wijze” aan te tonen dat het gelijkheidsbeginsel geschonden is. De verzoekende partij legt wel foto's van terrassen neer, maar toont niet aan dat de verwerende partij ook maar een van die “precedenten” vergund zou hebben, niet eens dat het gaat om vergunde terrassen. De verzoekende partij brengt geen enkele vergunningsbeslissing van de verwerende partij bij waarmee de huidige beslissing vergeleken zou kunnen worden. Alleen al om die reden faalt het beroep op het gelijkheidsbeginsel.

6.

Het niet weerlegde weigeringsmotief dat de aanvraag onverenigbaar is met de goede ruimtelijke ordening, volstaat om de bestreden beslissing te dragen.

De kritiek op het weigeringsmotief dat de aanvraag ingediend is zonder de wettelijk vereiste medewerking van een architect, dat de verzoekende partij “misleid” werd en in het ongewisse gelaten werd over het door haar neergelegde stabiliteitsrapport, en dat de handelwijze van de verwerende partij om die reden getuigt van een “onmiskkenbaar probleem met de ambtelijke plichtenleer als onderdeel van ethisch handelen, het eerbiedigen van de informatieplicht en de integriteit, eigen aan de beginselen van behoorlijk bestuur”, komt neer op kritiek op een overtollig motief. Kritiek op een overtollig motief kan niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing leiden.

7.

Het middel wordt verworpen.

BESLISSING VAN DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. Het beroep wordt verworpen.
2. De Raad legt de kosten van het beroep, bepaald op 175 euro, ten laste van de verzoekende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel in openbare zitting van 6 juni 2017 door de negende kamer.

De toegevoegd griffier,

De voorzitter van de negende kamer,

Yannick DEGREEF

Geert DE WOLF